

13 Μαΐου 2013

10

ὑπεσχέθη εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Κάρολον τὸν Η΄ ἅγια λείψανα, ἐν οἷς καὶ ἡ ἅγια λόγχη, δι' ἧς ἐκεντήθη ὁ Ἰησοῦς, ἣν οὐχ ἤττον ἐν ἔτει 1492 ἀπέστειλεν ὁ αὐτὸς σουλτᾶνος εἰς τὸν πάπαν Ἰννοκέντιον τὸν Γ΄.

IX. Μεταφέρονται οὐχὶ σπανίως ἀπὸ ναοῦ εἰς ναὸν καὶ καθόλου ἀπὸ τόπου εἰς τόπον². Παρ' ἡμῖν ἀπητήθη ἡ ἄδεια τῆς ἀρχῆς:

1. Ἐκκλησιαστικῆς ὡς τοῦ ἐπισκόπου³ καὶ

¹ Κατὰ τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς Ρωμαικῆς ἐκκλησίας ἅγια λείψανα δὲν δύνανται νὰ κτήσωνται μὴ χριστιανοὶ ὡς Ἰουδαῖοι, καὶ ἑτερόδοξοι χριστιανοὶ ὡς διαμαρτυρόμενοι. Οὕτω καὶ κατὰ τὸ αὐστριακὸν δίκαιον. Καὶ ἀπαγορεύει μὲν τὸ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1826 Hof de Kret (Kropatseck Grutta Sammlung der G., 411, 387) ρητῶς μόνον τὴν mortis causa μεταβίβασιν τῶν ἁγίων λειψάνων πρὸς τοιούτους, ἀναμφίβολον δύνανται νὰ λογισθῇ καὶ ἡ ἐν ζωῇ κατὰ δωρεὰν πρὸς τοιούτους μεταβίβασις ἁγίων λειψάνων. Καὶ δὲν ὀρίζει μὲν ὁ εἰρημένος αὐστριακὸς νόμος τὰ ἐπακολουθήματα τῆς πρὸς μὴ ρωμαιοκαθολικοὺς mortis causa μεταβιβάσεως ἁγίων λειψάνων καὶ τοῖς πρὸς τοιούτους ἐπ' ἀνταλλάγματι ἐκποιήσεως, ὀφειλομέν ὅμως νὰ δεξιόμεθα ἀκυρότητα τῆς δικαιοπραξίας. Τοῦναντίον ἐν Γερμανίᾳ ὀφειλομέν νὰ δεξιόμεθα ὅτι καὶ οἱ ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ ἐκκλησίᾳ μὴ ἀνήκοντες δύνανται νὰ κτήσωνται ἅγια λείψανα. Τοῦτο δὲ διότι αἱ διατάξεις τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς Ρωμαικῆς ἐκκλησίας αἱ ἀπαγορεύουσαι τὴν ὑπὸ μὴ χριστιανῶν ὡς καὶ ἑτεροδόξων χριστιανῶν κτήσιν ἁγίων λειψάνων δὲν ἰσχύουσι πλέον διὰ τὴν μεταβληθεῖσαν θέσιν τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων ἰδίᾳ δὲ διατάξεις ἀποκλείουσα τοὺς μὴ χριστιανούς δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ γερμανικῇ ἰσχύοντι δικαίῳ. Τὸ ζήτημα θὰ ἐδύνατο νὰ παρουσιασθῇ ἂν ρωμαιοκαθολικὸς ἦν κύριος ναοῦ τινός, ὅστις ἤθελε περιέλθει μετὰ τῶν αὐτῶ ἀνηκόντων ἁγίων λειψάνων ἐκ κληρονομίας πρὸς διαμαρτυρόμενον. Ὅτι τὸ αὐστριακὸν δίκαιον δὲν ἀπαγορεύει τὴν δωρεὰν ἁγίων λειψάνων πρὸς ρωμαιοκαθολικοὺς γίνεταί ὅλγον ἐκ τῆς διατάξεως τῆς ἀπαγορευούσης μόνον τὴν ἐκουσίαν καὶ ἀναγκαστικὴν πώλησιν αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν εἰς ρωμαιοκαθολικοὺς mortis causa μεταβίβασιν αὐτῶν. Ὅρα τὸ ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1805 Hof XX, 644 καὶ τὸ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1826 Hof III, 387.

² Οὕτω τὸ ὑπὸ τοῦ ἱερέως Γεωργίου τοῦ Καλοχαιρέτη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἄλωσιν αὐτῆς ἀποκομισθὲν λείψανον τοῦ ἁγίου Σπυριδωνοῦ τὸ μετὰ τριετῆ περιπλάνησιν εἰς Παραμυθίαν ἐν ἔτει 1456 κομισθὲν, ἐκ ταύτης δ' εἰς Κέρκυραν, κατετέθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου μετηνέχθη εἷτα εἰς τὸν τοῦ ἁγίου Λαζάρου, βραδύτερον δὲ εἰς τὸν τῶν Ταξιαρχῶν, ἐν ἔτει δὲ 1531 εἰς τὸν οἰκοδομηθέντα ἴδιον τοῦ ἁγίου ναὸν ἐξ οὗ ἐν ἔτει 1537 κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων πολιορκίαν εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, ἐν ἔτει δὲ 1577 εἰς τὸν ἐν προαστείῳ ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου, τέλος δὲ τῷ 1589 εἰς τὸν ἕτερον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου οἰκοδομηθέντα ἐν ᾧ καὶ μέχρι σήμερον ὑπάρχει.

³ Οὕτω πρὸς ἄρσιν τοῦ ἀτοπήματος τοῦ περιέρχεσθαι τοὺς ἱερομονάχους τῶν μονῶν μεθ' ἁγίων λειψάνων ἔστιν ὅτε πλαστῶν ἀνὰ τὰ χωρία καὶ τελειῶν ἁγιασμούς ὑπὲρ εὐφορίας τῶν καρπῶν κλπ. ἐκμεταλλευομένους οὕτω τὴν εὐσεβῆ ἀπλότητα τῶν πιστῶν ἐρεισθεῖς ἐπὶ Κ. τῆς ὑπ' ἀριθ. 371 ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ πιστῶν ὑπ' ἀριθ. 1064, 1116 ὑπουργικῶν ὁδηγιῶν ἀριθ. II' τοῦ 1859 ἐνετελλαντο ἐπίσκοποι παρ' ἡμῖν τοῖς ἀρχιερατικοῖς αὐτῶν ἐπιτρόποις ἵνα μηδέποτε ἐπιτρέπωσι τοῖς ἱερομονάχοις τὸ περιφέρεισθαι ἀνὰ τὰ χωρία τῆς ἐπιτροπικῆς αὐτῶν δικαιοδοσίας ἄνευ τῆς ἑαυτῶν κανονικῆς ἀδείας, γνωρίζουσι δὲ τὸ πρᾶγμα αὐτοῖς καὶ τῷ ἀρμοδίῳ ἀστυνομικῷ σταθμάρχῃ πρὸς τὴν τοῦ ἀτοπήματος παρεμπόδισιν

ὑπεσχέθη εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Κάρολον τὸν Η΄ ἅγια λείψανα, ἐν οἷς καὶ ἡ ἁγία λόγχη, δι' ἧς ἐκεντήθη ὁ Ἰησοῦς, ἣν οὐχ ἤττον ἐν ἔτει 1492 ἀπέστειλεν ὁ αὐτὸς σουλτάνος εἰς τὸν πάπαν Ἰννοκέντιον τὸν Γ'.

IX. Μεταφέρονται οὐχὶ σπανίως ἀπὸ ναοῦ εἰς ναὸν καὶ καθόλου ἀπὸ τόπου εἰς τόπον². Παρ' ἡμῖν ἀπητήθη ἡ ἄδεια τῆς ἀρχῆς:

1. Ἐκκλησιαστικῆς ὡς τοῦ ἐπισκόπου³ καὶ

¹ Κατὰ τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας ἅγια λείψανα δὲν δύνανται νὰ κτήσωνται μὴ χριστιανοὶ ὡς Ἰουδαῖοι, καὶ ἑτεροδόξοι χριστιανοὶ ὡς διαμαρτυρόμενοι. Οὕτω καὶ κατὰ τὸ αὐστριακὸν δίκαιον. Καὶ ἀπαγορεύει μὲν τὸ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1826 Hof de Kret (Kropatseck Grutta Sammlung der G., 411, 387) ρητῶς μόνον τὴν mortis causa μεταβίβασιν τῶν ἁγίων λειψάνων πρὸς τοιοῦτους, ἀναμφίβολον δύνανται νὰ λογισθῇ καὶ ἡ ἐν ζωῇ κατὰ δωρεὰν πρὸς τοιοῦτους μεταβίβασις ἁγίων λειψάνων. Καὶ δὲν ὀρίζει μὲν ὁ εἰρημένος αὐστριακὸς νόμος τὰ ἐπακολουθήματα τῆς πρὸς μὴ ρωμαιοκαθολικοὺς mortis causa μεταβιβάσεως ἁγίων λειψάνων καὶ τοῖς πρὸς τοιοῦτους ἐπ' ἀνταλλάγματι ἐκποιήσεως, ὀφειλομέν ὁμοῦς νὰ δεξώμεθα ἀκυρότητα τῆς δικαιοπραξίας. Τοῦναντίον ἐν Γερμανίᾳ ὀφειλομέν νὰ δεξώμεθα ὅτι καὶ οἱ ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ ἐκκλησίᾳ μὴ ἀνήκοντες δύνανται νὰ κτήσωνται ἅγια λείψανα. Τοῦτο δὲ διότι αἱ διατάξεις τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας αἱ ἀπαγορεύουσαι τὴν ὑπὸ μὴ χριστιανῶν ὡς καὶ ἑτεροδόξων χριστιανῶν κτήσιν ἁγίων λειψάνων δὲν ἰσχύουσι πλέον διὰ τὴν μεταβληθεῖσαν θέσιν τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων ἰδίᾳ δὲ διατάξεις ἀποκλείουσα τοὺς μὴ χριστιανούς δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ γερμανικῇ ἰσχύοντι δίκαιῳ. Τὸ ζήτημα θὰ ἐδόνατο νὰ παρουσιασθῇ ἂν ρωμαιοκαθολικός ἦν κύριος ναοῦ τινός, ὅστις ἤθελε περιέλθει μετὰ τῶν αὐτῶν ἀνηκόντων ἁγίων λειψάνων ἐκ κληρονομίας πρὸς διαμαρτυρόμενον. Ὅτι τὸ αὐστριακὸν δίκαιον δὲν ἀπαγορεύει τὴν δωρεὰν ἁγίων λειψάνων πρὸς ρωμαιοκαθολικούς γίνεται ὄχλον ἐκ τῆς διατάξεως τῆς ἀπαγορευούσης μόνον τὴν ἐκούσιν καὶ ἀναγκαστικὴν πώλησιν αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν εἰς ρωμαιοκαθολικοὺς mortis causa μεταβίβασιν αὐτῶν. Ὅρα τὸ ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1805 Hof XX, 644 καὶ τὸ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1826 Hof III, 387.

² Οὕτω τὸ ὑπὸ τοῦ ἱερέως Γεωργίου τοῦ Καλοχαρέτη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἄλωσιν αὐτῆς ἀποκομισθὲν λείψανον τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος τὸ μετὰ τριετῆ περιπλάνησιν εἰς Παραμυθίαν ἐν ἔτει 1456 κομισθὲν, ἐκ ταύτης δ' εἰς Κέρκυραν, κατετέθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου μετηνέχθη εἶτα εἰς τὸν τοῦ ἁγίου Λαζάρου, βραδύτερον δὲ εἰς τὸν τῶν Ταξιαρχῶν, ἐν ἔτει δὲ 1531 εἰς τὸν οἰκοδομηθέντα ἴδιον τοῦ ἁγίου ναὸν ἐξ οὗ ἐν ἔτει 1537 κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων πολιορκίαν εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, ἐν ἔτει δὲ 1577 εἰς τὸν ἐν προαστείῳ ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου, τέλος δὲ τῷ 1589 εἰς τὸν ἕτερον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου οἰκοδομηθέντα ἐν ᾧ καὶ μέχρι σήμερον ὑπάρχει.

³ Οὕτω πρὸς ἄρσιν τοῦ ἀτοπήματος τοῦ περιέρχεσθαι τοὺς ἱερομονάχους τῶν μονῶν μεθ' ἁγίων λειψάνων ἔστιν ὅτι πλαστῶν ἀνὰ τὰ χωρία καὶ τελείν ἁγιασμοὺς ὑπὲρ εὐφορίας τῶν καρπῶν κλπ. ἐκμεταλλευομένους οὕτω τὴν εὐσεβῆ ἀπλότητα τῶν πιστῶν ἐρεισθεῖς ἐπὶ Κ. τῆς ὑπ' ἀριθ. 371 ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ πιστῶν ὑπ' ἀριθ. 1064, 1116 ὑπουργικῶν ὁδηγιῶν ἀριθ. II' τοῦ 1859 ἐνετειλαντο ἐπίσκοποι παρ' ἡμῖν τοῖς ἀρχιερατικοῖς αὐτῶν ἐπιτρόποις ἵνα μηδέποτε ἐπιτρέπωσι τοῖς ἱερομονάχοις τὸ περιφέρεισθαι ἀνὰ τὰ χωρία τῆς ἐπιτροπικῆς αὐτῶν δικαιοδοσίας ἄνευ τῆς ἑαυτῶν κανονικῆς ἄδειας, γνωρίζουσι δὲ τὸ πρᾶγμα αὐτοῖς καὶ τῷ ἀρμοδίῳ ἀστυνομικῇ σταθμάρχῃ πρὸς τὴν τοῦ ἀτοπήματος παρεμπόδισιν